

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **B. A.**, zast. JUDr. Tomášem Chlebikem, advokátem, se sídlem Karola Sliwky 6/20, Karviná – Fryštát, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o starobní důchod, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 6. 2004, č. j. 19 Cad 49/2003 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatelky, JUDr. Tomáši Chlebikovi, advokátu, se sídlem Karola Sliwky 6/20, Karviná – Fryštát, **s e u r č u j e** částkou 975 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 1. 2003, č. j. X, přiznala Česká správa sociálního zabezpečení žalobkyni od 10. 10. 2002 starobní důchod podle ustanovení § 30 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, ve výši 2824 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedla, že péči o osobu blízkou hodnotila od 1. 9. 1991, kdy bylo prokázáno, že pan J. K. byl úplně bezmocný. Dále je v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že prokáže-li žalobkyně, že J. K. byl před tímto datem alespoň převážně bezmocný, bude o výši důchodu rozhodnuto znovu.

V podané žalobě se žalobkyně dovolávala zhodnocení doby od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991 s tím, že v tomto období, na které navazuje uznaná doba úplné bezmocnosti J. K., bylo tomuto 90 let a žalobkyně o něj pečovala.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 15. 6. 2004, č. j. 19 Cad 49/2003 – 33, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu dávkového spisu, z listinných důkazů, výsledku žalobkyně a výsledku svědkyně MUDr. Z. H. Citoval ustanovení § 28, § 5 odst. 1, § 13 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb. a § 9 odst. 1 písm. k) zákona č. 100/1988 Sb., účinného od 1. 10. 1988, podle něhož bylo možno hodnotit jako náhradní dobu pojištění dobu osobní péče o blízkou osobu, která byla převážně nebo úplně bezmocná a nebyla umístěna v ústavu sociální péče nebo v obdobném zdravotnickém zařízení, a to nejdříve od 1. 1. 1976. Soud konstatoval, že rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2003 je nutno považovat za zákonu odpovídající. Nebylo prokázáno, že by k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí byla žalobkyně na svých právech zkrácena tím, že by jí nebyla zhodnocena doba pojistného od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991. Podle názoru soudu námitka žalobkyně, aby jí byla doba od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991 započtena jako další doba pojištění není důvodná. Přes rozsáhlé dokazování se nepodařilo lékařskými nálezy doložit, že by J. K. byl v období před 1. 9. 1991 úplně či převážně bezmocný. Soud konstatoval, že pro posouzení je rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání rozhodnutí orgánu státní správy, jež je předmětem tohoto řízení. Zákon o důchodovém pojištění neumožňuje posouzení bezmocnosti pouze na základě tvrzení žalobce. Rozhodnutí o nároku na zvýšení důchodu pro bezmocnost je závislé na lékařském odborném posouzení. K němu jsou v přezkumném soudním řízení povolány posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, a to na základě osobního vyšetření a prostudování zdravotní dokumentace posuzovaného. V daném případě nebylo možno vypracovat posudek o zdravotním stavu J. K. a jeho schopnosti vykonávat sebeobslužné úkony za období od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991, neboť nebyla předložena zdravotní dokumentace jmenovaného za období před 1. 9. 1991. Za tvrzené období nebyl ani vypracován lékařský nález pro zjištění bezmocnosti ani neproběhlo posouzení zdravotního stavu ve smyslu ustanovení § 8 zákona č. 582/1991 Sb. Zdravotní dokumentace J. K., která byla k dispozici, byla založena MUDr. Z. H. až dnem 9. 9. 1991. Výplata opakujícího se příspěvku při péči o osobu blízkou neprokázala bezmocnost J. K. v období od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991. Soud dále uvedl, že podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází při přezkoumávání zákonnosti správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle odstavce druhého věty první téhož ustanovení soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Žalobkyně neprokázala své tvrzení o tom, že ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí splňovala další dobu pojištění od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991 a neunesla tak důkazní břemeno. Po provedeném řízení a hodnocení důkazů proto soud žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž žádala o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 22. 7. 2004, č. j. 19 Cad 49/2003 – 46, ustanovil stěžovatelce v řízení o kasační stížnosti zástupce z řad advokátů – JUDr. Tomáše Chlebíka, se sídlem K. Sliwky 20/6, Karviná – Fryštát.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka tvrdila, že správní orgán nebyl nucen posuzovat bezmocnost pouze na základě tvrzení žalobce. Zdravotnické zařízení nepředložilo zdravotní dokumentaci možná proto, že se jedná o státní zdravotnické zařízení a dochází

zde k určitému konfliktu zájmů. Poukazovala dále na vyjádření MUDr. Z. H., která jako svědkyně potvrdila, že se žalobkyně starala o svého posléze zesnulého otce již od roku 1989, přičemž jeho zdravotní stav byl závažný, a od 1. 7. 1989 srovnatelný s převážnou bezmocností, což si vyžadovalo péči druhé osoby. Dále poukazovala na to, že bylo tvrzeno a doloženo, že čs. stát, zastoupený Okresním národním výborem v Karviné, odborem sociálních věcí, svým rozhodnutím ze dne 18. 8. 1989, přiznal B. A. opakující se peněžitý příspěvek na péči o blízkou osobu ve výši 1000 Kč měsíčně od 1. 7. 1989 a posléze byla tato částka zvyšována. Poskytování příspěvku bylo zastaveno z důvodu úmrtí J. K. Dovožovala, že pokud v době předchozí čs. stát uznal J. K. za osobu bezmocnou a jeho ošetřovateli (stěžovatelce) přiznal peněžitý příspěvek za ošetřování bezmocné osoby, tak za žádných okolností není tentýž stát oprávněn pochybovat bez prokázání opaku o tom, že J. K. bezmocný byl a žalobkyně o něj pečovala. Dovožovala, že výše uvedené skutečnosti lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., čímž má na mysli, že i podle soudu byla bezmocnost J. K. před 1. 9. 1991 pouze tvrzena, nikoliv důkazy doložena, což pravdou není. V úvahu podle jejího názoru přichází i důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť je pravděpodobné, že soud správní rozhodnutí nepřezkoumal, nýbrž plošně jeho obsah a závěry převzal. Navrhovala, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen s tím, aby žalobě bylo vyhověno.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatelka dovolává důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

Předmětem tohoto přezkumného soudního řízení bylo rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2003, č. X, jímž byl stěžovatelce přiznán od 10. 10. 2003 starobní důchod podle § 30 zákona č. 155/1995 Sb. Podle osobního listu důchodového pojištění ze dne 6. 11. 2002 nemá stěžovatelka zhodnocenu dobu od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991. Dobu od 1. 9. 1991 do 31. 12. 1992 má zhodnocenu jako dobu vyloučenou – „dobu péče“. Uvedená doba od 1. 9. 1991 do 31. 12. 1992 byla zhodnocena jako doba náhradní ve smyslu § 9 odst. 1 písm. k) zákona č. 100/1988 Sb., se zřetelem k ustanovení § 13 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb., a to jako doba

péče o úplně bezmocnou osobu – otce stěžovatelky, pana J. K. Tato náhradní doba od 1. 9. 1991 do 31. 12. 2002 byla prokázána rozhodnutím žalované ze dne 7. 9. 1992, č. Y, z něhož vyplývá, že pan J. K. byl od září 1991 úplně bezmocný. Pan J. K. zemřel dne 10. 12. 1992.

Stěžovatelka se však domáhala zhodnocení jako doby péče o převážně nebo úplně bezmocnou osobu i doby od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991, kdy tvrdila, že v tomto období, tedy v roce 1989 odešla ze zaměstnání, aby mohla pečovat o svého otce, jehož nebylo možno umístit v LDN, protože tam nebylo místo. Na podporu svého tvrzení předložila stěžovatelka rozhodnutí Okresního národního výboru v Karviné, odboru sociálních věcí, ze dne 18. 8. 1989, podle něhož byl stěžovatelce přiznán od 1. 7. 1989 příspěvek na péči o blízkou osobu ve výši 1000 Kč měsíčně, který byl pak dalšími rozhodnutími zvyšován, a poté rozhodnutím Městského úřadu v Orlové ze dne 28. 12. 1992 od 1. 1. 1993 zastaven z důvodu úmrtí otce stěžovatelky.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud poukazuje na právní úpravu uvedenou v zákoně č. 582/1991 Sb. (v jeho znění ke dni 14. 1. 2003), podle něhož doba péče uvedené v § 6 odst. 4 písm. a) bod 11 (tedy doba péče osoby pečující o převážně nebo úplně bezmocnou osobu) se prokazuje rozhodnutím okresní správy sociálního zabezpečení o době a rozsahu této péče. Návrh na zahájení řízení se podává na předepsaném tiskopise; tento návrh lze podat nejdříve po skončení uvedené péče, nebo v době jejího trvání v souvislosti s podáním žádosti o přiznání důchodu, ne však dříve, než byla podána přihláška k účasti na důchodovém pojištění podle § 5 odst. 3 věty druhé a odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, nejpozději však od skončení této péče (§ 85 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v jeho znění od 1. 1. 2003).

K eventuelní námitce, že se zřetelem k ustanovení § 13 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb., je třeba vycházet pro dokazování této náhradní doby z právní úpravy platné v době jejího trvání, je třeba zdůraznit, že i před 1. 1. 1992 (tedy před účinností zákona č. 582/1991 Sb., účinný od 1. 1. 1992) bylo posuzování vzniku, trvání a zániku bezmocnosti včetně jejího stupně svěřeno posudkovým komisím sociálního zabezpečení. Od 1. 1. 1992, tedy ještě v průběhu trvání této náhradní doby v posuzované věci, posuzují bezmocnost občanů okresní správy sociálního zabezpečení svými lékaři (§ 8 odst. 1 písm. b/ zákona č. 582/1991 Sb.) a v přezkumném soudním řízení posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (§ 4 odst. 2 téhož zákona). Je tomu tak proto, že byť je pojem bezmocnosti pojmem právním, je při jejím posouzení třeba nejprve zjistit rozsah zdravotního postižení osoby, a to mimo jiné i k posouzení toho, zda tvrzená neschopnost sebeobsluhy při úkonech rozhodných pro posouzení bezmocnosti, může být v příčinné souvislosti se zdravotním postižením takové osoby.

Z výše uvedeného tedy zcela jednoznačně plyne, že k posouzení skutečnosti, zda je ta která osoba převážně nebo úplně bezmocná, bylo třeba vždy odborných lékařských a posudkových znalostí a uvedené posouzení bylo tedy svěřeno posudkovým orgánům. K průkazu převážné a úplné bezmocnosti byl předepsán zákonem stanovený postup; přitom prokázání úplné nebo převážné bezmocnosti je základním předpokladem pro úvahu, zda určitá doba bude hodnocena jako doba náhradní (vyloučená), či nikoliv, ve smyslu § 9 odst. 1 písm. k) zákona č. 100/1988 Sb.

V posuzované věci správní orgán postupoval ve snaze zjistit rozhodné skutečnosti pro posouzení doby od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991. Z obsahu dávkového spisu plyne, že dne 24. 2. 2003 byl vypracován okresní správou sociálního zabezpečení záznam o jednání,

jehož předmětem bylo posouzení doby péče o osobu blízkou od 1. 7. 1989 do 31. 12. 1992. Podle tohoto záznamu bylo konstatováno, že podle dostupné a doložené zdravotní dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné je možno dospět k závěru o tom, že J. K. byl bezmocný od 1. 9. 1991. Pokud jde o dobu od 1. 7. 1989, není již zdravotní dokumentace dostupná, z archivu se ztratila a o bezmocnosti před zářím 1991 se nemůže nikdo vyjádřit. Vše by byla pouze spekulace.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo byla s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a neshledal rovněž, že by rozhodnutí správního orgánu bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Naopak správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel z té skutkové podstaty, kterou zjistil v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 582/1991 Sb. a vyvodil z nich správné právní závěry, neboť stěžovatelka převážnou nebo úplnou bezmocnost svého otce, pana J. K., za dobu od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991, neprokázala. V kasační stížnosti uplatňovaný důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy neshledal.

Rozhodně pak nelze souhlasit s tvrzením, že krajský soud rozhodnutí nepřezkoumal, nýbrž plošně jeho obsah a závěry převzal. Z obsahu spisu totiž vyplývá naprostý opak. Krajský soud, zřejmě ve snaze stěžovatelce pomoci (neboť povinnost prokázat své tvrzení byla na straně stěžovatelky), se snažil především o zajištění zdravotní dokumentace pana J. K. jako podkladu pro případnou možnost posouzení toho, zda byl v době od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991 převážně nebo úplně bezmocný. V tomto směru Nejvyšší správní soud hodnotí postup krajského soudu jako zcela vyčerpávající. Krajským soudem bylo zjištěno, že již není k dispozici dokumentace okresní správy sociálního zabezpečení pana J. K. před zářím 1991. Z přípisu bývalého zaměstnavatele otce stěžovatelky – důl L. ze dne 26. 9. 2003 vyplývá, že zdravotní dokumentace J. K. se zde nenachází. Podle potvrzení ČSSZ ze dne 7. 10. 2003 byl dávkový spis J. K. skartován. Z přípisu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9. 10. 2003 lze zjistit, že spisová dokumentace, na jejímž základě byla vydána rozhodnutí o příspěvku o osobu blízkou, byla skartována, neboť skartační lhůta činí 5 let (od smrti otce stěžovatelky uběhlo více než 10 let). Z přípisu téhož orgánu ze dne 11. 5. 2004 lze dále zjistit, že mu nebyla postoupena zdravotnická dokumentace pana J. K., a nemá ji proto k dispozici. Dotazem u příslušných obvodních lékařů bylo zjištěno, že zdravotní dokumentaci J. K. nevedou ani v archivu, ani v databázi svých bývalých pacientů. Zdravotní dokumentace se nenacházela ani ve Zdravotním středisku O. – L. u MUDr. K. a MUDr. P. Krajský soud u jednání dne 17. 2. 2004 vyslechl svědkyni MUDr. Z. H., která vypracovávala nález pro zjištění bezmocnosti ze dne 25. 3. 1992. Tato lékařka převzala pacienta J. K. v září 1991 a k tomuto datu byl úplně bezmocný. Zdravotní dokumentaci vedla až od 9. 9. 1991, dříve pacienta neviděla a zdravotní dokumentaci nevedla. Svědkyně zapůjčila zdravotní dokumentaci vedenou od 9. 9. 1991 pro potřeby soudu.

Jestliže se tedy přes veškeré úsilí krajského soudu nepodařilo zdravotní dokumentaci otce stěžovatelky za období od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991, případně jakoukoliv zdravotní dokumentaci před 1. 9. 1991, dohledat, pak lze souhlasit s právním názorem soudu, že zde nejsou ani minimální podklady pro posouzení toho, zda J. K. v uvedené době byl převážně nebo úplně bezmocný, tedy pro posouzení základního předpokladu pro úvahu o namítané době jako době náhradní ve smyslu § 9 odst. 1 písm. k) zákona č. 100/1988 Sb.

Rozhodně nelze souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že zdravotnické zařízení nepředložilo zdravotnickou dokumentaci možná proto, že zde dochází k určitému konfliktu zájmů. Především je málo pravděpodobné, že by zdravotnické zařízení mělo zájem na tom, zda žadatelka bude mít zhodnocenu dobu od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991 jako dobu náhradní. V každém případě však uvedené tvrzení zůstává v rovině mimoprocesní a z provedených důkazů jeho oprávněnost nelze dovodit. Naopak, z jednotlivých přípisů příslušných orgánů lze zjistit snahu o zajištění této zdravotnické dokumentace. Pokud jde o výslech svědkyně MUDr. Z. H., je nutno zdůraznit, že tato se mohla vyjádřit ke stavu pacienta J. K. teprve pro období od 1. 9. 1991, neboť dříve tohoto pacienta neviděla a nevedla tedy pro něho dokumentaci (dokumentace je vedena od 9. 9. 1991). Za situace, kdy J. K. již od 1. 9. 1991 byl uznán úplně bezmocným, nelze pro období před tímto datem z výslechu této svědkyně ničeho vytěžit. Jakkoliv by se naskýkala úvaha o tom, že v období od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991 mohlo docházet k postupnému zhoršování zdravotního stavu pana J. K., které pak vyústilo od 1. 9. 1991 v úplnou bezmocnost, je třeba opětovně zdůraznit, že pro posouzení zdravotního stavu v době od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991 se nepodařilo zajistit jediný důkaz, na jehož základě by mohlo dojít k posouzení bezmocnosti posudkovými orgány, a jakékoliv shora označené úvahy proto zůstávají v rovině spekulativní.

V daném případě nelze skutečně považovat za dostačující důkaz výslech stěžovatelky, neboť i když není důvodu jejímu tvrzení nevěřit, její tvrzení není samo o sobě způsobilé k posouzení rozsahu zdravotního postižení, a tomu odpovídající schopnosti sebeobsluhy k úkonům rozhodným pro posouzení vzniku a stupně bezmocnosti pana J. K. Tvrzení stěžovatelky totiž není založeno na odborných lékařských a posudkových znalostech, jichž je pro posouzení vzniku a stupně bezmocnosti třeba.

Pro stěžovatelku však nelze vytěžit ničeho ani z rozhodnutí Okresního národního výboru v Karviné ze dne 18. 8. 1989, kterým jí byl od 1. 7. 1989 přiznán příspěvek na péči o osobu blízkou. Podmínky pro přiznání tohoto příspěvku byly uvedeny v ustanovení § 50 zákona č. 152/1988 Sb., podle něhož, stane-li se sociálně potřebným občan z toho důvodu, že přerušil nebo ukončil zaměstnání, popřípadě občan po ukončení přípravy na povolání, nenastoupí do zaměstnání z důvodu péče o zletilou blízkou osobu, která je převážně nebo úplně bezmocná nebo starší 85ti let, může mu národní výbor poskytnout příspěvek. Přitom se nezkoumá, zda si občan může zajistit potřebné prostředky vlastní prací, nebo zda mají vůči němu manžel (manželka) nebo děti vyživovací povinnost. Podle § 8 č. 2 zákona č. 114/1988 Sb., v jeho znění do 31. 12. 1991 posuzovaly bezmocnost občanů okresní správy sociálního zabezpečení.

Posouzení skutečnosti, zda osoba blízká je osobou převážně nebo úplně bezmocnou, nemohl tedy učinit správní orgán, který o této dávce rozhodoval, tedy Okresní národní výbor v Karviné, na základě své vlastní úvahy, neboť posouzení bezmocnosti bylo i tehdy svěřeno posudkovým orgánům okresních správ sociálního zabezpečení. V posuzované věci však takto zřejmě postupováno nebylo a ani takto postupováno být nemuselo. V době, kdy byl příspěvek pro osobu blízkou přiznáván, t. j. od 1. 7. 1989, dovršil pan J. K. 87 let věku. Byl tedy osobou starší 85ti let a stěžovatelce, která o něj v té době pečovala, náležel příspěvek bez ohledu na to, zda byl její otec převážně nebo úplně bezmocný. Nelze tedy souhlasit s tvrzením, že pokud v době předchozí čs. stát uznal J. K. osobou bezmocnou a jeho ošetřovateli přiznal příspěvek, pak není tentýž stát oprávněn pochybovat bez prokázání opaku o tom, že J. K. bezmocný byl. Rozhodnutí okresního národního výboru ze dne 18. 8. 1989, jímž byl přiznán příspěvek na péči o osobu blízkou, nevypovídá nic o tom, zda pan J. K. byl

převážně nebo úplně bezmocný, a příspěvek mohl být přiznán pouze z toho důvodu, že byl starší 85ti let.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že tvrzení stěžovatelky o tom, že její otec, nar. 14. 9. 1901, o něhož pečovala, byl v době od 1. 7. 1989 do 31. 8. 1991 převážně nebo úplně bezmocný, nemůže být samo o sobě způsobilé k zaujetí takového závěru, neboť bezmocnost a její stupeň posuzovaly posudkové komise okresních správ sociálního zabezpečení. Důkazní nouze, spočívající v neexistenci zdravotní dokumentace otce stěžovatelky, nemůže být vyložena ve prospěch stěžovatelky, neboť důkazní břemeno ohledně tvrzení o převážné nebo úplné bezmocnosti jejího otce, je na straně stěžovatelky. Rozhodnutí okresního národního výboru o přiznání příspěvku na péči o osobu blízkou od 1. 7. 1989 není důkazem o převážné nebo úplné bezmocnosti otce stěžovatelky, neboť poskytování tohoto příspěvku bylo vázáno též na podmínku dovršení 85ti let věku, kterou otec stěžovatelky od 14. 9. 1986 splňoval.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka s kasační stížností úspěch neměla a žalovaná na náhradu nákladů řízení nemá právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 a § 120 s. ř. s.).

Odměna zástupci stěžovatelky, JUDr. Tomáši Chlebikovi, advokátu, se určuje částkou 975 Kč, a to za tři úkony po 250 Kč (§ 11 odst. 1 písm. b/ - převzetí a příprava zastoupení, kasační stížnost ze dne 5. 8. 2004 a její doplnění ze dne 1. 10. 2004 - § 11 odst. 1 písm. d/ ve spojení s § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a třikrát náhrada hotových výdajů po 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu